

Er hangt een eigenaardig violet in de lucht, dat ik nog niet eerder ergens heb gezien, in geen enkele stad. Ik weet niet of anderen het ook zien. Het wordt hier nauwelijks licht. Als ik wakker word, voel ik mij alsof ik elk moment weer kan slapen en rondloop in mijn eigen droom, mijn eigen verlangen naar een heldere dag. Ik heb het raam opengezet. Kou van buiten mengt zich met de kolkende hitte van de verwarming die dag en nacht loeit en niet zachter te draaien is. Aan de overkant van de straat wonen mensen. Als ik het licht in de badkamer aandoe, zie ik hoe daar een gestalte, een schim, mij – op een afstand van honderdvijftig meter – dat is de afstand die deze hoge sombere gebouwen van elkaar scheidt, door de kamers volgt naar zijn badkamer en daar het licht aandoet. Als ik mij uitkleed, en het gordijn wat dichtschuif, spiegelt die schim daar in dat gebouw mijn handelingen.

's Nachts, wanneer ik verhit uit een angstdroom wakker schrik, ga ik opnieuw naar het raam. Die ander, zo ver en toch zo nabij, heeft een gedeelte van het gordijn opzij geslagen. Een zwarte schim, uitgelicht door schemerige bedlampen, kijkt mijn kant op. Ik kan het niet laten, mijn hand gaat als vanzelf omhoog en wuift. Wuift naar die vreemdeling. Ik begrijp mijn eigen opluchting niet, wanneer de schim onmiddellijk mijn groet beantwoordt. Ik spreid mijn vingers tegen de ruit, die de kou van buiten doorgeeft aan mijn hand. Zo staan we, de vreemdeling en ik, een ogenblik, verbonden in een nacht vol eenzaamheid. Even maar, dan sluit ik het gordijn en ga weer op bed liggen. Een geruststellende slaap waarin ik me terugwaan in ons eigen land, in het rietgekapte witte huis waar niets, helemaal niets veranderd zal zijn, gunt me eindelijk rust.

Ik word wakker doordat een jonge vrouw met strogeel haar in de kamer staat, een arm vol handdoeken en keurig opgevouwen lakens. Terwijl ik mijn ochtendjas omsla hoor ik hoe ze achter me het beddengoed van de matras trekt en in hopen op de grond gooit. Handig verwisselt ze lakens en slopen en zelfs de hoes van het dekbed. Binnen de kortste tijd lijkt het of ik nooit dit bed besliep.

Er is donkergrijs in de lucht gekomen. Sneeuw valt in dikke vlokken naar beneden waar zich op de stille straat een veertig centimeter dikke laag heeft opgehoopt. Onwillekeurig gaat mijn blik naar de flat aan de overkant, maar de sneeuw hangt een grijswit waas tussen mij en het gebouw.

In de badkamer worden bekertjes driftig verzet. Het toilet wordt doorgespoeld. Met een korte groet slaat het kamermeisje de deur achter zich dicht.

Ik zit stil, kijk voor me uit naar de strakke vouwen in de dekbedhoes. De hitte in de kamer maakt dat mijn mond droog aanvoelt en toch vul ik geen glas om water te drinken.

Wanneer de deur voor een tweede maal open gaat verschijnt de dokter die mij gister na het ongeluk behandelde. Hij wordt vergezeld door een man in een bruine jas, en beiden nemen een vleug zuivere buitenlucht mee naar binnen. Hun haar en jassen zijn vochtig van smeltende sneeuw.

De dokter geeft me, net als gisteren, een injectie en wacht tot ik de pillen heb geslikt die hij me aanreikt.

Hij belt roomservice en bestelt een ontbijt met vruchtensap en een grote pot thee, terwijl de ander mijn paspoort op tafel legt.

'Morgen vliegt u naar huis,' vertelt hij me. 'U wordt naar het vliegveld gebracht samen met...'

En dan zwijgt hij. Het wordt doodstil in de kamer.

Ik kijk naar de overkant die verdwenen lijkt doordat de sneeuw steeds heviger naar beneden valt.

De dokter en die ander verlaten het toneel en een jongeman komt op met een blad vol broodjes, fruit, jam en zelfs een gekookt ei. Als hij weg is blijf ik er een tijd naar kijken, voel langs de kartels van het mes en schenk mezelf dan een kop thee in waar ik nog warmer door wordt, maar de droogte in mijn keel wegneemt.

Zo verglijdt de dag tot het grijs buiten opnieuw plaats maakt voor violet. Het gebouw aan de overkant doemt als vanachter matglas op. En daar, precies tegenover me, zie ik de schim die, net als ik, in een stoel voor het raam zit. Ik hef mijn hand en ja, zij groet terug alsof ze op me heeft gewacht.

Opeens heb ik honger en eet twee, door de hitte in de kamer oud geworden, broodjes en drink het warm geworden vruchtensap. Ik proost met de schim aan de overkant en geruststellend proost zij terug. We blijven naar elkaar kijken, de schim en ik en voor ik me die avond te slapen leg, wuiven we half achter het gordijn verscholen een nachtgroet naar elkaar. De slaap in het fris opgemaakte bed komt snel en is diep, zoveel dieper dan de nacht daarvoor.

Bij het opstaan en zelfs wanneer ik de kamer wil verlaten, is zij aan de overkant nog steeds aanwezig. Een laatste zwaai. Zelfs mijn kushand wordt onmiddellijk beantwoord.

‘Een kennis,’ leg ik uit omdat de man in het bruin me aankijkt met een blik waarin ik vragen zie en een glimp van medelijden.

Buiten snijdt de wind door mijn kleren, het lijkt of koud water langs mijn rug naar beneden loopt, mijn haren waaien alle kanten uit.

Het violet lijkt voorgoed uit de lucht verdwenen, de hemel is donker als mijn toekomst.

Maar in al dat zwart zwiepen en zwenken rode en groene en zelfs azuurblauwe strepen in razende snelheid. Gekleurde melkwegbanen lijken het die dansen en draaien.

Ik sta een ogenblik tot mijn knieën in de sneeuw en kijk omhoog. In het vensterglas van het gebouw tegenover het hotel weerspiegelen de kleuren van de hemel.

‘Noorderlicht,’ zegt de man in het bruin.

Ik knik en voor de eerste maal sinds het ongeluk huil ik.

EINDE